

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 715/2024-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Točekovou, PhD., E. Hroboňovej 1375/8, Dolný Kubín, proti postupu Sociálnej poisťovne, ústredia v konaní vedenom pod č. 550 726 6347 0, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Sa/27/2021 z 19. októbra 2022 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/37/2023 z 31. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) v konaní vedenom pod č. 550 726 6347 0, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14Sa/27/2021 z 19. októbra 2022 a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 7Ssk/37/2023 z 31. júla 2024. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu navrhuje zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Sociálnej poisťovni navrhuje prikázať doplatiť mu starobný dôchodok priznaný jej rozhodnutím č. 550 726 6347 0 z 11. decembra 2017. Okrem toho žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavná sťažnosť súvisí s inou ústavnou sťažnosťou sťažovateľa proti postupu Sociálnej poisťovne v konaní vedenom pod č. 550 726 6347 0, proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 28Sa/31/2019 z 21. apríla 2020 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7Sk/21/2020 z 2. júla 2021, ktorú ústavný súd uznesením č. k.

II. ÚS 2/2022-29 z 20. januára 2022 odmietol pre neprípustnosť v časti proti napadnutému postupu Sociálnej poisťovne, pre nedostatok právomoci v časti proti napadnutému rozsudku krajského súdu a ako zjavne neopodstatnenú v časti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ktorý bol procesnej, a nie konečnej povahy [§ 25 ods. 1 písm. d), a) a g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

3. Z ústavnej sťažnosti (bod 1) a pripojených príloh vyplýva, že v priebehu ďalšieho konania generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne (ďalej aj „žalovaný“) rozhodnutím č. 550 726 6347 0 z 21. októbra 2021 podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) zmenil rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 550 726 6347 0 z 11. decembra 2017 o priznaní starobného dôchodku a o zvýšení starobného dôchodku sťažovateľovi (bývalému policajtov a poberateľovi invalidného výsluhového dôchodku) tak, že jeho žiadosť o priznanie starobného dôchodku z 13. októbra 2017 zamietol. S poukazom na to, že pre dávkové konanie sa neuplatňuje princíp zákazu zmeny k horšiemu, dospel k záveru, že sťažovateľ nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok, keďže „*po vylúčení doby štúdia pred 18. rokom veku od 1. septembra 1970 do 25. júla 1973... nezískal obdobie dôchodkového poistenia v rozsahu najmenej 15 rokov, získal 12 rokov a 263 dní obdobia dôchodkového poistenia (4 643 dní)*“, čo vyplýva z dôkazov predložených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“).

4. Správnu žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného (bod 3), krajský súd (príslušný na konanie do 31. mája 2023, pozn.) napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 191 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) ako nedôvodnú. Podľa jeho názoru obdobie dôchodkového poistenia sťažovateľa bolo určené správne, preto je správny aj názor žalovaného, že sťažovateľ nezískal najmenej 15 rokov v zmysle § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Doba štúdia sťažovateľa na strednej škole bola zhodnotená už v rámci nároku na invalidný dôchodok. Keďže v rámci dokazovania ministerstvo vnútra vyslovene uviedlo, že na jeho skoršie potvrdenie z roku 2013 sa nemá prihliadať, žalovaný musel vychádzať z novšieho potvrdenia ministerstva vnútra z roku 2018 a nemohol preskúmať správnosť skoršieho rozhodnutia ministerstva vnútra; čo platí aj pre krajský súd. Z uvedených dôvodov považoval postup žalovaného za správny a zákonný, pričom k rovnakému záveru dospela aj Krajská prokuratúra v Žiline, ktorej sťažovateľ podal podnet na preskúmanie rozhodnutia žalovaného.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal, že vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že pri vymeraní invalidného dôchodku v roku 1997 nebolo započítané obdobie štúdia sťažovateľa na strednej škole do 18. roku veku a že ministerstvo vnútra v novom oznámení z 31. marca 2018 pozmenilo doby, ktoré boli sťažovateľovi započítané pri priznaní invalidného dôchodku v roku 1997. Len to, že § 136 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov“) považuje dobu poberania invalidného dôchodku z I. alebo II. kategórie funkcií za dobu poberania invalidného výsluhového dôchodku, nemôže vylúčiť sťažovateľa z obdobia dôchodkového poistenia. Okrem toho vyslovil názor, že žalovaný nedisponoval právomocou rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa o priznanie starobného dôchodku z 13. októbra 2017 spôsobom, akým to urobil.

6. Najvyšší správní soud napadnutým rozsudkem (ktorý nadobudol právoplatnosť 18. septembra 2024) kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú. V prvom rade uviedol, že Sociálna poisťovňa rozhoduje o dôchodkovej dávke len v prvom stupni a ak sa proti jej rozhodnutiu podá odvolanie, môže ho generálny riaditeľ svojím rozhodnutím zmeniť podľa § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení. Pojem „zmeniť“ znamená, že generálny riaditeľ nahradí pôvodné rozhodnutie Sociálnej poisťovne s určitým výrokom svojím vlastným rozhodnutím, ktorého výrokom sám rozhodne o otázke, o ktorej pôvodne rozhodla Sociálna poisťovňa. Oprávnenie zmeniť rozhodnutie tak v sebe zahŕňa aj oprávnenie vecne rozhodnúť o tom, o čom v prvom stupni rozhoduje prvostupňový orgán. To v prípade sťažovateľa znamená, že generálny riaditeľ nijako neprekročil právomoc danú mu zákonom o sociálnom poistení. Vychádzajúc z právnej úpravy dôchodkových dávok zákonom č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) účinným do 31. marca 2004 (ktorý bol zrušený zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení účinným od 1. apríla 2004), ktorú obsiahlo citoval, najvyšší správny súd zistil, že pri vymeraní invalidného dôchodku sťažovateľovi v roku 1997 ministerstvo vnútra riadne a v súlade s vtedajšími právnymi predpismi zhodnotilo všetky doby jeho zamestnania (a náhradné doby) vrátane doby štúdia po skončení povinnej školskej dochádzky do 18. roku sťažovateľa. Uvedené zákony upravujú zásadne odlišné metódy, akými sa získané doby zamestnania (poistenia) prevádzajú na konkrétnu výšku dôchodku – prvý z nich priznáva základnú výmeru invalidného dôchodku a tú ďalej zvyšuje o určité percentá, druhý priznáva výšku priamo úmernú dobe poistenia. Z tohto rozdielu však nemožno vyvodit', že by pri vymeraní starobného alebo invalidného dôchodku podľa prvého zákona určité obdobia zostali nezhodnotené. Podľa § 126 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov sa takto priznané invalidné dôchodky od 1. júla 2002 považovali za invalidné výsluhové dôchodky, ak nárok na ne trval aj podľa nového zákona, čo bol aj prípad sťažovateľa. Uvedené zákonné ustanovenie vytvorilo osobitnú skupinu invalidných výsluhových dôchodkov, ktoré sa síce od 1. júla 2002 podriadili právnej úprave zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, ale pri ktorých výpočte boli okrem dôb trvania služobného pomeru (§ 58 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov) zhodnotené aj doby iného (civilného) zamestnania v súlade s § 135 zákona o sociálnom zabezpečení účinným do 31. marca 2004. Najvyšší správny súd zároveň poukázal na to, že ústavný súd vo svojej judikatúre (PL. ÚS 16/2017) uviedol, že zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a zákon o sociálnom poistení upravujú dva samostatné vedľa seba stojace sociálne systémy, ktoré poskytujú zabezpečenie pre iný okruh osôb a za iných podmienok. Riešenie, ktoré by v rámci sociálneho poistenia bez ďalšieho favorizovalo určitú skupinu subjektov z iného systému sociálneho zabezpečenia, by bolo vo vzťahu k ostatným účastníkom systému sociálneho poistenia nesystémové a nespravodlivé. Žalovaný teda správne dospel k názoru, že sťažovateľ získal obdobie dôchodkového poistenia kratšie než 15 rokov, a tým nesplnil jednu z podmienok nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde) podrobuje kritike jednotlivé body napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, pričom opakuje svoje tvrdenia, že všeobecné súdy nesprávne vyhodnotili obdobie pred 18. rokom života sťažovateľa, a teda v napadnutých rozsudkoch

nesprávne uvádzajú, že toto obdobie nezostalo nezhodnotené. Zastáva názor, že toto obdobie nemalo žiaden vplyv ani na samotné priznanie invalidného dôchodku, ani na výšku invalidného dôchodku, ktorý mu bol priznaný podľa v tom čase účinného zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, a teda toto obdobie nebolo zhodnotené pre účely dôchodkového zabezpečenia sťažovateľa ani v systéme osobitnom vyplácanom ministerstvom vnútra, ani v systéme všeobecnom vyplácanom Sociálnou poisťovňou. V tejto súvislosti sťažovateľ všeobecným súdom vytýka aj to, že sa dostatočne nevysporiadali s dôkazmi (oznámeniami ministerstva vnútra z roku 2013 a z roku 2018), a nimi vydané rozsudky považuje za nezákonné, zmätočné a nepreskúmateľné. Vyjadruje presvedčenie, že všeobecné súdy mali na prípad sťažovateľa aplikovať judikatúru najvyššieho súdu o určovaní starobného dôchodku v súbehu s výsluhovým dôchodkom (R 59/2011), keďže ide o súbeh nárokov na dve dávky v starobe, ktoré sú síce rovnakého druhu, avšak každá pramení z iného systému dôchodkového zabezpečenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 39 ods. 1 ústavy postupom Sociálnej poisťovne v konaní vedenom pod č. 550 726 6347 0, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14Sa/27/2021 z 19. októbra 2022 a rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/37/2023 z 31. júla 2024 (body 3, 4 a 6).

9. Východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú sťažovateľovi známe z nálezu (bod 2), preto ich ústavný súd v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým postupom Sociálnej poisťovne a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 249/2021).

11. V posudzovanom prípade postup Sociálnej poisťovne v napadnutom konaní bol zavŕšený rozhodnutím jej generálneho riaditeľa č. 550 726 6347 0 z 21. októbra 2021, ktorého preskúmania zákonnosti sa sťažovateľka domáhala správnou žalobou podanou krajskému súdu (bod 3), ktorý ju napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú (bod 4). Právomoc krajského súdu na preskúmanie napadnutého postupu a uvedeného rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ako aj právomoc najvyššieho správneho súdu na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

12. Pokiaľ sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol prikázať Sociálnej poisťovni doplatiť mu starobný dôchodok priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 550 726 6347 0 z 11. decembra 2017, ústavný súd odkazuje na bod 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho

súdu, v ktorom uviedol, že „Žalobca má... v zásade pravdu v tom, že aj po podaní jeho odvolania sa mu mal vyplácať starobný dôchodok, ktorý mu bol pôvodne priznaný rozhodnutím z 11. decembra 2017. Pokiaľ tak žalovaná nerobila, mohol sa domáhať, aby sa toto rozhodnutie vykonalo, a to prípadne aj exekúciou. Predmetom tohto konania pred správnymi súdmi je však zákonnosť tohto rozhodnutia, resp. preskúmaného rozhodnutia generálneho riaditeľa, a nie to, či žalovaná postupovala v súlade s nimi. To, že žalovaná neplní vlastné rozhodnutie, nemá vplyv na jeho zákonnosť a nie je podľa § 191 SSP ani dôvodom jeho zrušenia.“. Ústavný súd tento záver považuje za ústavne udržateľný a dodáva, že prikazovať Sociálnej poisťovni doplatiť starobný dôchodok ani nepatrí do jeho kompetencie.

13. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na zákonnú úpravu, podľa ktorej do pôsobnosti ústredia (Sociálnej poisťovne) patrí rozhodovať v prvom stupni o povinnosti poberateľa dávky vrátiť dôchodkovú dávku alebo jej časť, alebo úrazovú rentu, alebo pozostalostnú úrazovú rentu, alebo ich časť vyplatené neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrili [§ 179 ods. 1 písm. a) bod 2 zákona o sociálnom poistení]. Konaním vo veciach vymáhania pohľadávok podľa tohto zákona je konanie, ktorým Sociálna poisťovňa z úradnej moci vymáha pohľadávky (§ 225a zákona o sociálnom poistení). Prijemca dávky je povinný vrátiť dávku alebo jej časť odo dňa, od ktorého mu nepatrila alebo nepatrila v poskytovanej sume, ak je vyššia ako 5 eur a a) nesplnil povinnosť uloženú týmto zákonom, b) prijímal dávku alebo jej časť, hoci vedel alebo musel z okolností predpokladať, že sa vyplatila neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrila, alebo c) vedome inak spôsobil, že dávka alebo jej časť sa vyplatila neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrila (§ 236 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Právo na vrátenie dávky poskytnutej neprávom alebo v nesprávnej sume sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa túto skutočnosť zistila, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa, za ktorý sa dávka vyplatila. Tieto lehoty neplynú počas konania o odvolaní, počas výkonu rozhodnutia alebo ak sa na úhradu preplatku vykonávajú zrážky z dávky (§ 236 ods. 2 zákona o sociálnom poistení).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

14. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku, že sťažovateľ získal obdobie dôchodkového poistenia kratšie než 15 rokov, a tým nesplnil jednu z podmienok nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Argumentuje (bod 7), že najvyšší správny súd sa dostatočne nevysporiadal s dôkazmi (oznámeniami ministerstva vnútra z roku 2013 a z roku 2018), a ním vydaný rozsudok považuje za nezákonný, zmätočný a nepreskúmateľný, rozporný s judikatúrou najvyššieho súdu o určovaní starobného dôchodku v súbehu s výsluhovým dôchodkom (R 59/2011).

15. Systém dôchodkového zabezpečenia predstavuje jeden z nástrojov, prostredníctvom ktorého štát vykonáva svoju sociálnu politiku a môže zároveň účinne ovplyvňovať aj správanie jednotlivcov.

16. Je vecou zákonodarcu (čl. 39 ods. 3 ústavy), aký právny režim zabezpečenia jednotlivých skupín fyzických osôb na ich zabezpečenie v súlade s čl. 39 ods. 1 ústavy zvolí; vždy však musí ísť o také právne riešenie, ktoré korešponduje predovšetkým s čl. 1 ods. 1, čl. 12 a čl. 13 ústavy (m. m. PL. ÚS 11/08, ZNaU 5/2010).

17. Úlohou správneho súdnictva nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí a postupov, teda preskúmať to, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné právne predpisy a zákonné postupy. Správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012).

18. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale aj v kontexte s rozsudkom krajského súdu a predchádzajúcim rozhodnutím Sociálnej poisťovne napadnutým správnu žalobou (sťažovateľ všetky pripojil k ústavnej sťažnosti).

19. Ústavný súd z napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší správny súd odkazom na odôvodnenie nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 16/2017 z 13. februára 2019 sťažovateľa náležite oboznámil s tým, že právna úprava nezohľadňujúca doby služby policajtov a profesionálnych vojakov (hodnotené v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia formou zhodnotenia doby služby) ako obdobia dôchodkového poistenia nie je ústavne nekonformná. Je totiž potrebné vychádzať z toho, že systém sociálneho poistenia a systém sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov predstavujú dva odlišné, samostatné vedľa seba stojace sociálne systémy, ktoré poskytujú zabezpečenie v starobe, pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa pre iný okruh osôb a za iných podmienok ustanovených týmito zákonmi upravujúcimi jednotlivé systémy.

20. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku obsiahlo a presvedčivo vysvetlil legislatívnu úpravu a spôsob výpočtu a doby vzniku nároku na starobný dôchodok, pričom dospel k záveru, že sťažovateľ získal obdobie dôchodkového poistenia kratšie než 15 rokov, a tým nesplnil jednu z podmienok nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Jasne uviedol, že v prípade sťažovateľa je judikát najvyššieho súdu R 59/2011 nepoužiteľný, pretože upravuje (inú) situáciu policajta, ktorému vznikol nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona o sociálnom zabezpečení policajtov po 30. júni 2002, na ktorý mu neboli zhodnotené všetky obdobia služby. Z toho však nemožno vyvodit', že by bol záver napadnutého rozsudku najvyššieho súdu výsledkom nesprávneho výkladu právnych predpisov dôchodkového zabezpečenia.

21. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie pred správnym súdom, pričom jeho závery nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (zákona o sociálnom poistení, zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a Správneho súdneho poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

22. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. K námietkam sťažovateľa uvedeným v časti 6.5. jeho ústavnej sťažnosti ústavný súd poznamenáva, že predsedníčka senátu najvyššieho správneho súdu JUDr. Zdenka Reisenauerová

k 1. aprílu 2024 ukončila svoju sudcovskú činnosť (zánik funkcie sudcu z dôvodu dovŕšenia veku) a na jej miesto v senáte nastúpil nový člen senátu určený rozvrhom práce. JUDr. Reisenauerová sa teda na rozsudku v danej veci nepodieľala a otázka jej vylúčenia sa stala bezpredmetnou. Námietať týkajúca sa zmeny termínu vyhlásenia rozsudku (vrátane úvah o „platnosti už vypracovaného rozsudku“) nemá oporu v procesných predpisoch týkajúcich sa procesného postupu správneho súdu pri verejnom vyhlásení rozsudku (§ 5 ods. 6 SSP, § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 442 ods. 1 SSP, § 455 SSP a § 150 ods. 2 SSP v spojení s § 25 SSP), pretože ide o procesný úkon, ktorým sa upravuje vedenie konania; správny súd nie je určením takéhoto termínu, resp. jeho zmenou viazaný a o zrušení termínu vyhlásenia rozsudku nebol povinný účastníkov upovedomovať (bod 102 ústavnej sťažnosti), čím v zásade ani nemohol privodiť žiadnu ujmu na sťažovateľom označených právach. Na tieto námietky sťažovateľa v prevažnej miere odpovedala zrozumiteľne aj kancelária najvyššieho správneho súdu v rozhodnutí CS 00553/2024, CS 03441/2024 zo 4. septembra 2024, ktoré tiež bolo súčasťou príloh ústavnej sťažnosti. Okrem toho z obsahu spisového materiálu nevyplýva a sťažovateľ ani netvrdil, že by o novom termíne vyhlásenia rozsudku nemal vedomosť, resp. nebol o ňom upovedomený.

24. Keďže medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu